തുളുനാടൻ പാട്ടുകളും കാസർഗോഡിന്റെ പ്രാദേശികചരിത്രാന്വേഷണവും

ഉപാദാനചർച്ചയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള അന്വേഷണം

വനജ കെ. വി.
ഗവേഷക, മലയാളവിഭാഗം,
എസ്. എസ്. യു. എസ്. കാലടി.

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

ഒരു പ്രദേശത്തെ സാധാരണക്കാരായ ജനങ്ങളെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ട് ദേശചരിത്രം രചിക്കുന്ന സങ്കേതമാണ് പ്രാദേശികചരിത്രരചന. സമൂഹം, സംസ്കാരം എന്നിവ പ്രാദേശികചരിത്രരചനയുടെ പ്രധാനഘടകങ്ങളാകുന്നു. ചരിത്രങ്ങളിൽ വരേണ്യവർഗ്ഗം മാത്രമല്ല സാധാരണക്കാരനും ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഓർമ്മകൾ, അനുഭവങ്ങൾ, വാമൊഴി സാഹിത്യം മുതലായവ പ്രാദേശികചരിത്രരചനയുടെ ഉപാദാനങ്ങൾ ആയി സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നു. കാസറഗോഡ് എന്ന പ്രദേശത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ തുളു ഗോത്രസമൂഹങ്ങൾ പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. കാസർഗോഡിന്റെ അലിഖിതചരിത്രങ്ങൾ തുളുവരുടെ നാടൻപാട്ടുകളിൽ അന്തലീനമായി കിടക്കുന്നുണ്ട്. ഈ പാട്ടുകളെ പ്രാദേശികചരിത്രരചനയുടെ ഉപാദാനങ്ങൾ ആയി പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതിന്റെ പ്രസക്തിയെയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

സൂത്രവാക്കുകൾ

പ്രാദേശികചരിത്രരചന, ചരിത്രം, സംസ്കാരം, വാമൊഴിപഠനം, തുളു നാടൻപാട്ടുകൾ

ചരിത്രം ഒരു ജ്ഞാനരൂപം എന്ന നിലയിലും പഠനവിഷയം എന്ന നിലയിലുമുള്ള അതിന്റെ നിലനില്പ് ഇന്ന് ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. ചരിത്രം എന്ന ജ്ഞാനമേഖലയ്ക്കകത്ത് രാഷ്ട്രീയചരിത്രത്തെ

മാത്രം ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്ന പൊതുവായ ധാരണയിൽ നിന്നും വിഭിന്ന മായിട്ടാണ് പ്രാദേശികചരിത്രരചന (Local history writing) നിലകൊള്ളുന്നത്. പ്രാദേശികചരിത്രരചനയിലൂടെ ഒരു പ്രദേശത്തെ ജനതയുടെ സംസ്കാരത്തെയും ചരിത്രത്തെയും ജനങ്ങളുടെ സഹായത്തോടെ കണ്ടെത്തുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ചരിത്രം/ചരിത്രരചന ആധുനികതയുടെ ഉത്പന്നമാണ്. മറ്റു ജ്ഞാനമേഖലകളെ പോലെ യൂറോപ്പിൽ ആരംഭിക്കുകയും തുടർന്ന് വിവിധ ദേശരാഷ്ട്രങ്ങളിലേക്ക് വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. രാഷ്ട്രചരിത്രം എന്നത് ദേശരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ രൂപീകരണവും പുതിയ രാഷ്ട്രഭാവനയും കൂടിയാണ്. ചരിത്രം എന്നാൽ രാഷ്ട്രീയചരിത്രം മാത്രമാണെന്ന പൊതുധാരണയെ പിന്താങ്ങുന്നതായിരുന്നു എഴുതപ്പെട്ട ദേശീയചരിത്രങ്ങൾ. ചരിത്രരചന കൊളോണിയൽ ജ്ഞാനബോധത്തിന്റെ ഉത്പന്നമായതിനാൽ ദേശീയ - ബൃഹദ്ചരിത്രങ്ങളെല്ലാം അധികാര-പ്രത്യയശാസ്ത്ര നിർമ്മിതികളാൽ നിയന്ത്രിതമാണ്. സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ജീവിതവും സംസ്കാരവും ബൃഹദ്ചരിത്രങ്ങളുടെ ഭാഗമായിരുന്നില്ല. വരേണ്യമായ സംസ്കാരങ്ങളും ജീവിതവുമായിരുന്നു ഇവയുടെ അടിസ്ഥാനം. ഇന്ത്യയിലെ മുഖ്യധാരാചരിത്രങ്ങൾ മധ്യകാല-ബ്രാഹ്മണ മേധാവിത്വത്തിന്റെയും പാശ്ചാത്യാധിനിവേശത്തിന്റെയും വ്യവഹാരത്തിലുൾപ്പെടുന്നതായിരുന്നു. മേൽക്കോയ്മയിലധിഷ്ഠിതമായ സംസ്കാരം, അധികാരനിർമ്മിതമായ ചരിത്രം എന്നീ വ്യവഹാരങ്ങളെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ടാണ് പ്രാദേശികചരിത്രരചന നിലകൊള്ളുന്നത്.

ഓരോ കാലഘട്ടങ്ങളിലുമുള്ള ഭൗതികവും സാംസ്കാരികവുമായ വീക്ഷണങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് വിവിധ സിദ്ധാന്തങ്ങളും രീതിശാസ്ത്രങ്ങളും രൂപപ്പെടുകയും ചരിത്രരചനാരീതികളിൽ വൈവിധ്യം സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. 'കേവലമായ ഭൂതകാലാഖ്യാനമല്ല ചരിത്രം. ഭൂതകാലവിഷയകമായ ഒരു വ്യവഹാരമാണെങ്കിലും ഭൂതകാലത്തിൽ നിന്ന് വ്യതിരിക്തമാണ് ചരിത്രം' (കിത്ത് ജൻകീൻസ്, 2003:7) ഭൂതകാലത്തിൽ നിന്ന് വർത്തമാനകാലത്തിലേക്കുള്ള സഞ്ചാരമാണ് പുതിയ ചരിത്രരചനാപദ്ധതികൾ. ഇവ ഭൂതകാല യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ പുനരാലോചനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കിക്കൊണ്ട് വൈവിധ്യമുള്ളതും വിവിധ അർത്ഥങ്ങളെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതുമായ ചരിത്രപാഠങ്ങളെ ഉത്പാദിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഈ ചരിത്രരചനപദ്ധതികൾ ഭൂത-വർത്തമാന-ഭാവികാല ബന്ധിതമാണ്. ചരിത്രവും ഭൂതകാലവും സമാനമല്ലെന്ന കാഴ്ചപ്പാട് ആധുനിക ചരിത്രരചനയുടെ അടിസ്ഥാന സംപ്രത്യയമാണ്. ചരിത്രം ആഖ്യാനാത്മകമായ ഒരു പ്രതിധാനമാണ് (അലൻ മൻസ്ലോ 2003: 11) എന്ന കാഴ്ചപ്പാട് പുതുകാല ചരിത്രകാരന്മാർ പങ്കുവയ്ക്കുന്നു.

ചരിത്രം, സ്ഥലം, അധികാരം എന്നിവ തമ്മിലുള്ള പരസ്പരബന്ധമാണ് പ്രാദേശികചരിത്രത്തെ ദേശീയചരിത്രത്തിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നത്. ഒരു ചെറിയ പ്രദേശത്തിന്റെ ചരിത്രം അധികാരബലതന്ത്രങ്ങളാൽ നിർമ്മിതമായ ഉപാദാനങ്ങൾ കൊണ്ടും അധികാരവർഗ്ഗത്തിന്റെ വീക്ഷണത്തിലൂടെയും അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനെ പ്രാദേശികചരിത്രമായി കണക്കാക്കുന്നില്ല. ചരിത്രത്തിന്റെ വക്താക്കൾ ആര്? ചരിത്രനിർമ്മിതിയുടെ ഉപാദാനങ്ങൾ എന്തൊക്കെ? എന്നീ ചോദ്യങ്ങൾ പ്രാദേശികചരിത്രരചനയിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവയാണ്.

പ്രാദേശികചരിത്രം, സമൂഹം, സംസ്കാരം

സമൂഹത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം പ്രദേശമാണ് എന്ന സങ്കല്പത്തെ പ്രാദേശികചരിത്രം ആധാരമാക്കുന്നു. ചരിത്രങ്ങളിൽ വരേണ്യവർഗ്ഗം മാത്രമല്ല, മറിച്ച് സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ അനുഭവങ്ങളും കാഴ്ചപ്പാടുകളും (Lived experience of ordinary people) ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ കുറിച്ച് എറിക് ഹോബ്സ് ബോം പറയുന്നുണ്ട്. വിശാലവും അധികാരനിർമ്മിതവുമായ സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക-രാഷ്ട്രീയ സന്ദർഭങ്ങൾക്കകത്ത് പ്രാദേശികസംഭവങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യത്തെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന ആശയം ഹോബ്സ് ബോം രൂപപ്പെടുത്തുന്നു.

ഒരു സമൂഹം മറ്റൊരു സമൂഹത്തിൽ നിന്നും നിരവധി ഘടകങ്ങളാൽ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇത് പ്രാദേശിക ബഹുത്വത്തെ നിർമ്മിക്കുന്നു. ഇവയെ പറ്റിയുള്ള അന്വേഷണമാണ് പ്രാദേശികചരിത്രം ലക്ഷ്യമിടുന്നത്. സമൂഹം ഒരു പ്രദേശത്തെ വ്യത്യസ്തമായ അർത്ഥതലങ്ങളാലാണ് ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്. അവ തമ്മിലുള്ള ആദാനപ്രദാനങ്ങളിലും വൈവിധ്യമുണ്ടാകുന്നു. സമൂഹത്തിലെ സങ്കീർണ്ണതകളെ അപഗ്രഥിക്കുന്നതിന് പ്രാദേശികപഠനത്തിലൂടെ സാധ്യമാകും എന്ന ബോധമാണ് പുതിയ ചരിത്രകാരന്മാരുടേത്.

ചരിത്രവസ്തുത എന്ന ഒന്നില്ല അനേകം വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ആണ് ചരിത്രത്തിനുള്ളത്. ദേശീയ ചരിത്രത്തിന്റെ അതിവാദങ്ങളെ നിരാകരിച്ചുകൊണ്ട് ദളിത് -സ്ത്രീ -കീഴാള ചരിത്രങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടു തുടങ്ങുകയും പ്രദേശം എന്ന സങ്കല്പനത്തിലൂന്നിക്കൊണ്ട് സമൂഹത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും ചരിത്രരചന പ്രബലമാവുകയും ചെയ്തു. കീഴാള ജനതയുടെ ജീവിതം, സംസ്കാരം, ചരിത്രം എന്നിവയെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതായിരുന്നു കീഴാളചരിത്രരചന. സ്ത്രീപക്ഷരചനകൾ, കീഴാളപഠനങ്ങൾ, ഫോക്‌ലോർ എന്നിവ പ്രാദേശികചരിത്രരചനയിൽ കാര്യമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ജനങ്ങളുടെ ചരിത്രബോധത്തെ നിരാകരിച്ചും അതിനു മൂല്യം നിഷേധിച്ചും ചരിത്രത്തെ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന രീതി അധികാരത്തിന്റെയും അധീശത്വത്തിന്റെയും ആവശ്യങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു. ആഗോളവൽക്കരണവും ബഹുരാഷ്ട്ര മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതിയും തങ്ങളുടെ താൽപര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് നിലകൊള്ളുന്ന സമൂഹത്തെ സൃഷ്ടിക്കാൻ ജനങ്ങളുടെ ചരിത്രബോധത്തെ നിരാകരിക്കുന്നതിനുള്ള വഴികൾ സ്വീകരിക്കുകയാണ് ഉണ്ടായത്.

ചരിത്രബോധമുള്ള ജനതയ്ക്ക് ഭൂതകാലാനുഭവങ്ങളെയും ഓർമ്മകളെയും മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ട് വർത്തമാനകാല സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക-രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനങ്ങളിലെ പ്രശ്നതലങ്ങളെ തിരിച്ചറിയുവാൻ സാധിക്കും.

പ്രാദേശികചരിത്രരചനയുടെ ഉപാദാനങ്ങൾ

സൂക്ഷ്മചരിത്രമാണ് പ്രാദേശികചരിത്രരചന. ഇത് ജീവിതത്തെ ആഴത്തിൽ പഠിക്കുവാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. സാധാരണ ജനങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുക എന്നതായിരുന്നു എറിക് ഹോബ്സ്ബോമിന്റെ പ്രധാന കാഴ്ചപ്പാട്. "ഒരു കൂട്ടം ജനങ്ങളുടെ ഓർമ്മകളിലൂടെ പ്രവഹിക്കുന്നതാണ് ജീവിതം" എന്ന പിയറി നോറയുടെ ആശയത്തെ ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടാണ് ഹോബ്സ് ബോം ഈ കാഴ്ചപ്പാടിനെ സ്വീകരിക്കുന്നത്. ദത്തങ്ങളുടെ വസ്തുനിഷ്ഠതയെക്കാൾ സാംസ്കാരികമായ അർത്ഥവൈവിധ്യങ്ങളിലാണ് പ്രാദേശികചരിത്രം ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. നേരിട്ടുള്ള തെളിവുകളെ ആധാരമാക്കി മുഖ്യധാരാചരിത്രങ്ങൾ രചിക്കപ്പെടുമ്പോൾ പ്രാദേശികചരിത്രരചനയിൽ 'ആധികാരികത' അവകാശപ്പെടാനാകുന്ന ഉപാദാനങ്ങൾ ദുർലഭമാണ്. ചരിത്രം എന്ന വ്യവഹാരത്തിൽ പ്രാദേശികചരിത്രം ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും ദേശീയ ചരിത്രോപാദാനങ്ങളായി ഇവ മാറുന്നില്ല.

മുഖ്യധാരാചരിത്രം പ്രധാന ഉപാദാനങ്ങൾ ആയി സ്വീകരിക്കുന്ന പുരാവസ്തുക്കൾ (Artefacts), പുരാരേഖകൾ (Archival Documents), സാഹിത്യകൃതികൾ (Literary Text) എന്നിവ അധികാരസ്ഥാനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ സാമാന്യ ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ ചരിത്രം രചിക്കുവാൻ ഇവ പര്യാപ്തമല്ല. ആദിവാസി-ദളിത്-സ്ത്രീവിഭാഗങ്ങൾ അടങ്ങുന്ന ജനസമൂഹത്തിന്റെ ചരിത്രരചനയ്ക്ക് ഉപയുക്തമാവുന്ന പുരാവസ്തുക്കളും പുരാരേഖകളും തുലോം കുറവാണ്. അക്ഷരാഭ്യാസമില്ലാതിരുന്ന പാർശ്വവൽകൃതവിഭാഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കർതൃത്വം അവകാശപ്പെടാൻ സാധിക്കുന്ന വരമൊഴി സാഹിത്യവും ലഭ്യമാകാൻ സാദ്ധ്യതകളില്ല.

വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്ക് ഊന്നൽ നൽകികൊണ്ടുള്ള സമ്പ്രദായമാണ് പ്രാദേശികചരിത്രരചന. വാമൊഴിക്കാണ് (orality) ഇവിടെ പ്രാധാന്യം. ഓർമ്മകൾ (memory), അനുഭവങ്ങൾ (experiences), വാമൊഴിസാഹിത്യങ്ങളായ (oral literature) നാടൻ പാട്ടുകൾ, പഴഞ്ചൊല്ല്, കടങ്കഥകൾ ശൈലികൾ മുതലായവ മുഖ്യ ഉപാദാനങ്ങളായി ഇവിടെ സ്വീകരിക്കുന്നു.

വാമൊഴിപഠനവും നാടൻപാട്ടുകളും

സാമ്പ്രദായികചരിത്രങ്ങൾ ഉപരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയും സാമാന്യവൽക്കരിക്കുകയുമാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ചരിത്രത്തിൽ നിന്നും പുറന്തള്ളപ്പെട്ടവരുടെ ചരിത്രം അന്വേഷിക്കാനുള്ള സമാന്തര സാധ്യതകളെ തുറന്നു വയ്ക്കുന്നതാണ് വാമൊഴിചരിത്രം (Oral History). വ്യക്തികളുടെ ഓർമ്മകളും അനുഭവസാക്ഷ്യങ്ങളും വാമൊഴിസാഹിത്യവും ഇതിന്റെ ഭാഗമാണ്. "വാമൊഴിപഠനം ചരിത്രരചനയ്ക്കുള്ള ഉപാധിയോ ഉപകരണമോ മാത്രമല്ല. മുഖ്യധാരാചരിത്രം തിരസ്കരിച്ചവരുടെയും സാധാരണ ജനങ്ങളുടെയും ചരിത്രത്തെ എങ്ങനെ പഠിക്കാം എന്നുള്ള ചരിത്രനിർമ്മാണസിദ്ധാന്തം തന്നെയാണ്". (ഗാരി ഓകിഹിരോ, 1981: 42). മുഖ്യധാരയുടെ ശബ്ദങ്ങളാൽ തിരസ്കരിക്കപ്പെടുകയോ മുഖ്യധാരയിലേക്ക് ഉദാസീനമായി ഏകീകരിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്തവരുടെ ശബ്ദത്തെ പരിഗണിക്കുകയും രേഖപ്പെടുത്തുകയും വിശകലന വിധേയമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നതാണ് വാമൊഴിപഠനങ്ങളുടെ പ്രസക്തി.

വാമൊഴിപഠനത്തിൽ ഭാഷയോടൊപ്പം തന്നെ അതിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്ന വൈകാരികതയ്ക്കും പ്രകടനപരതയ്ക്കും പ്രാധാന്യം ലഭിക്കുന്നു. വാമൊഴിപഠനത്തിൽ, എന്തു സംഭവിച്ചു എന്നതിനേക്കാൾ ആഖ്യാതാക്കൾ എന്ത് അർത്ഥം നൽകുന്നു എന്നതിനാണ് മുൻഗണന. ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങളും പറച്ചിലിന്റെ രീതിയും ആഖ്യാതാവിന് വിഷയത്തോട് എത്രമാത്രം അടുപ്പമുണ്ട് എന്നത് വ്യക്തമാക്കാൻ സാധിക്കും. മാനകഭാഷയുടെ ഉപയോഗം പലപ്പോഴും വിഷയത്തോടുള്ള ആഖ്യാതാവിന്റെ അകലത്തെയും; വൈകാരികമായ ആഖ്യാനശൈലി ആഖ്യാതാവിന്റെ അടുപ്പത്തെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. വ്യക്തിസത്യങ്ങളും പൊതുഭാവനകളും സമന്വയിപ്പിക്കുന്ന വാമൊഴികളിൽ നിന്നും ചരിത്രാംശം, ഭാവനാംശം എന്നിങ്ങനെ വേർതിരിച്ചെടുക്കുവാൻ സാധിക്കില്ല. അവ തമ്മിലുള്ള പരസ്പരബന്ധത്തെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ട് അതിലെ സാഹചര്യത്തെ വിശദീകരിക്കുവാനാണ് വാമൊഴിപഠനത്തിൽ ശ്രമിക്കുന്നത്.

ഭൂതകാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ അറിവ് വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും ആ ഭൂതകാലം എപ്രകാരം വർത്തമാനകാലത്തെ സ്വാധീനിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ചുമുള്ള ധാരണകൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിന് വാമൊഴിചരിത്രം പ്രധാന പങ്കുവഹിക്കുന്നുവെന്ന് റൊണാൾഡ് ഗ്രീൽ (1991: 16) അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. വൈകാരിക പ്രധാനമാണ് നാടൻപാട്ടുകൾ. സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് ഇവ. ഒരു ജനതയുടെ സാംസ്കാരികപശ്ചാത്തലവും മാനസികപരിണാമങ്ങളും ജീവിതദർശനങ്ങളും ഒത്തുചേർന്ന സവിശേഷ സ്വഭാവം നാടൻപാട്ടുകൾക്കുണ്ട്. സാമാന്യജനത ആർജ്ജിച്ചെടുത്ത അറിവ്, അനുഭവങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെ സംരക്ഷിക്കുക എന്ന ധർമ്മവും നാടൻപാട്ടുകൾ നിർവഹിക്കുന്നു. അക്ഷരാഭ്യാസം പോലുമില്ലാതിരുന്ന പഴയ തലമുറയുടെ ജീവിതാവസ്ഥകളും വികാരവിചാരങ്ങളും പ്രാദേശികവും സാംസ്കാരികവുമായ പ്രത്യേകതകളും നാടൻപാട്ടുകളിൽ ഉൾച്ചേർന്നിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വാമൊഴി ചരിത്രരചനയ്ക്ക് മുതൽക്കൂട്ടാകുവാൻ നാടൻപാട്ടുകൾക്കു സാധിക്കുന്നു. പ്രദേശത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെ നാടൻപാട്ടുകളിലൂടെ വായിച്ചെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ചരിത്രം നിർമ്മിച്ചെടുക്കുന്ന അർത്ഥത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരഭേദത്തെ അന്വേഷിക്കൽ കൂടിയാകുന്നു.

തുളു നാടൻപാട്ടുകളും കാസർഗോഡിന്റെ പ്രാദേശികചരിത്രവും

കാസർഗോഡ് ജില്ലയും ദക്ഷിണകർണാടകയും ചേർന്ന ഭൂപ്രദേശത്തെയാണ് തുളുനാട് എന്ന് വ്യവഹരിച്ചിരുന്നത്. തുളു മാതൃഭാഷയായിട്ടുള്ള നിരവധി ഗോത്രവിഭാഗങ്ങൾ ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ ജീവിച്ചുവരുന്നു. തുളുനാടിന്റെ വിഭജനത്തോടെ കാസർഗോഡ് കേരളത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറിയെങ്കിലും വ്യത്യസ്തമായ സാംസ്കാരികപശ്ചാത്തലവും ജീവിതശൈലിയും ഈ പ്രദേശത്തിന് അവകാശപ്പെടാൻ സാധിക്കും. കാസർഗോഡിന്റെ സാംസ്കാരികസ്വത്വവും ചരിത്രവും തുളുനാടൻ പാട്ടുകളിൽ അന്തർലീനമായി കിടക്കുന്നു.

കാസറഗോഡ് എന്ന പ്രദേശത്തെ ആദിമനിവാസികളായി കരുതപ്പെടുന്ന ജനവിഭാഗത്തിന്റെ പിൻതലമുറക്കാരാണ് ഇന്നത്തെ തുളു ഗോത്രവിഭാഗങ്ങൾ. 'കാഞ്ഞൻ' എന്ന ആദിവാസി തലവന്റെ പേരിൽ നിന്നുമാണ് കാസറഗോഡ് എന്ന സ്ഥലനാമം ഉണ്ടായതെന്നുള്ള ഐതിഹ്യവും ഇവിടെ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. ബി. സി. ഇ. 345 മുതൽ കാദംബ രാജവംശം, ആളുപവംശം, ഹോയ്സാല രാജവംശം, വിജയനഗര രാജവംശം തുടങ്ങിയ രാജവംശങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയ അധികാരത്തിനു കീഴിലായിരുന്നു തുളുനാട് എന്ന പ്രദേശം. 1565 ലെ തളിക്കോട്ട യുദ്ധത്തോടെ വിജയനഗരസാമ്രാജ്യം അവസാനിക്കു

കയും തുളുനാടിന്റെ ഭരണം ഇക്കേരി (കേളദി) രാജവംശത്തിന് കീഴിലാവുകയും ചെയ്തുവെന്ന് എഴുതപ്പെട്ട രാഷ്ട്രീയചരിത്രം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഇക്കേരിവംശത്തിന്റെ അധികാരം പിടിച്ചടക്കിക്കൊണ്ടുള്ള കടന്നുവരവിനെ നിയന്ത്രിക്കാനായി കോലത്തിരി സാമൂതിരിയുടെ സഹായത്തോടെ യുദ്ധങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തി. യുദ്ധങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്ത നായന്മാർ പിന്നീട് കാസറഗോഡിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലായി ആധിപത്യമുറപ്പിച്ചു. ഭൂസ്വത്ത് നേടിയെടുത്ത ഇവർ ജന്മിമാരായി മാറുകയും ചെയ്തു. നിരവധി കുടിയേറ്റങ്ങൾ നടന്ന ഭൂപ്രദേശമാണ് കാസറഗോഡ്. ഇതിലൂടെ സ്ഥലനാമങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം, പുതിയ ആചാരങ്ങളുടെ രൂപപ്പെടൽ എന്നിങ്ങനെ സാംസ്കാരികതലത്തിൽ പ്രകടമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടു. ഇക്കേരി നായ്ക്കന്മാരുടെ ആക്രമണം പൗരാണികതയെ കുറിച്ചുള്ള കാസർഗോഡ് ജനതയുടെ അവബോധത്തെയും സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. “പണ്ട് ഇക്കീരിയമാരെ കാലത്ത്” എന്ന പ്രയോഗം ഇതിനുദാഹരണമാണ്.

അതിവിപുലമായ നാടോടി പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഉടമകളാണ് തുളുഗോത്ര ജനത. തുളു ഗോത്രവിഭാഗങ്ങളുടെ നാടൻപാട്ടുകളെ അതിന്റെ ധർമ്മത്തെയും അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന സന്ദർഭത്തെയും കണക്കിലെടുത്ത് പ്രധാനമായും രണ്ടു വിഭാഗമായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്ന്, പാഡ്ദണ രണ്ട്, കബിത. തെയ്യത്തോറ്റങ്ങളെയും കാർഷികാനുഷ്ഠാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് കിടക്കുന്ന പാട്ടുകളെയുമാണ് പാഡ്ദണ എന്ന് പറയുന്നത്. തോറ്റങ്ങളിൽ തെയ്യത്തിന്റെ ഉദ്ഭവം, പ്രയാണം, ദൃഷ്ടാന്തം എന്നിവ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. സാമൂഹികാവസ്ഥകളും കഥകളും ഇതിവൃത്തമാകുന്ന പാഡ്ദണകളും കാണാം. നായാട്ടുപാട്ടുകൾ, കൃഷിപ്പാട്ടുകൾ ഇവയെ തുളുവിൽ കബിതകൾ എന്ന് വിളിച്ചു പോരുന്നു. ഇവയിൽ തന്നെ വിവാഹാഘോഷങ്ങളോടനുബന്ധിച്ചുള്ള ആശംസപ്പാട്ടുകളെ ദാരിലോ എന്നാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്.

കാസർഗോഡിലെ തുളുവർക്കിടയിൽ ഏറ്റവും പിന്നാക്കം നിൽക്കുന്നവരും പ്രാചീനമായ തുളുഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരുമാണ് കൊറഗർ. ഇവർ ഇന്നും ഗോത്രജീവിതം തുടർന്നു പോരുന്നു. ‘കൊറഗതനിയ’ തെയ്യം കാസർഗോഡ് ജില്ലയിലെ തുളുത്തെയ്യങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണ്. കൊറഗർക്കിടയിലെ ഒരു വീരബാലനെ തെയ്യമായി കെട്ടി ആരാധിച്ചു പോരുന്നു എന്നത് സാമൂഹികാവസ്ഥയെ ചോദ്യം ചെയ്യൽ കൂടിയായി മാറുന്നു. കൊറഗതനിയാ എന്ന തെയ്യം നിർവഹിക്കുന്ന ധർമ്മം കൂടിയാണ് അത്.

ജാതിശ്രേണിക്രമം അടിച്ചമർത്തലുകൾക്ക് വിധേയമാക്കിയ ദളിതന്റെ മാനസികവിസ്ഫോടനമാണ് കൊറഗതനിയ പാഡ്ദണ.

വിഷാദാത്മകമായ ഒരു പശ്ചാത്തലമാണ് ഈ പാഡ്ദണയ്ക്കുള്ളത്. ഉറവൊനവൊടിയന്റെയും കൊറപ്പുളുമയിലെയുടെയും നേർച്ചയുടെ ഫലമായി ജനിച്ചവനാണ് കൊറഗ തനിയ. പ്രായത്തിൽ കവിഞ്ഞ സാമർത്ഥ്യമുള്ള ആ കുട്ടി തന്റെ ബാല്യത്തിൽ തന്നെ ദാരുണമായ അനുഭവങ്ങളിലൂടെ കടന്നു പോകുന്നു. അച്ഛനും അമ്മയും ബന്ധുക്കളും മരണമടയുന്നതോടെ അനാഥനാകുന്ന അവൻ ഏഴു കൊപ്പയിലെയും (കുടിൽ) ദോലുകൾ (തുടി) ഒരു കുടിലിനു മുന്നിൽ കെട്ടിത്തൂക്കി മുള്ളു വെച്ച് തന്റെ ദേശം വിട്ടിറങ്ങുന്നു.

“അവുളു ഏള് കൊപ്പത ദോലു കരണ്ടെന്
അവുളു കുഞ്ചി കൊപ്പതു ദൂക്ക്ഡ്യേനെ”

ദോല് ഒരു സാംസ്കാരികചിഹ്നമാണ്. ഓരോ ജാതിവിഭാഗത്തെയും തിരിച്ചറിയുവാനുള്ള വംശീയ ചിഹ്നത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് ദോല്. കൊറഗരുടെ വീടിനു മുന്നിൽ തോല് തൂക്കിയിടുക ഇന്നും ചിലയിടങ്ങളിൽ പതിവുണ്ട്. ജാതിശ്രേണി ക്രമത്തിൽ കൊറഗവിഭാഗത്തേക്കാൾ ഉയർന്നതലങ്ങളിൽ നിലകൊള്ളുന്നവർ ഇവരുടെ കുടിലുകളിൽ നിന്നും വെള്ളം പോലും വാങ്ങി കുടിക്കാറില്ലായിരുന്നു. അയിത്താചരണത്തിന് കുടിലുകളെ തിരിച്ചറിയുവാനുള്ള അടയാളമായിരുന്നു ഇത്. മൊട്ടപ്പാളയും (പാളത്തൊപ്പി) കൊറഗരുടെ വംശീയചിഹ്നത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു. ജാതിയിലൂടെ സ്വത്വത്തെ നിർവചിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ ജാതിയും കുലവും ചോദിച്ചറിയുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. തന്റെ കുടില് വിട്ടിറങ്ങുന്ന കൊറഗ ബാലന്റെ കരച്ചിലും ചിരികളും കേൾക്കുന്ന ദാരക്ക ബൈത്തുളു എന്ന സ്ത്രീയും മകളായ മഞ്ചക്കയും അവന്റെ അടുത്തു ചെന്ന് ജാതിയും ഇല്ലവും ചോദിച്ചറിയുന്നു. ശേഷം കഴിക്കാൻ ചോറും ഉടുക്കാൻ തെരിയതെറുത്തു വച്ച തോർത്തും പാള കൊണ്ടുള്ള തൊപ്പിയും നൽകിയ ശേഷം സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നു. ജാതി ബന്ധിതമായിരുന്ന തൊഴിലുകൾ എന്ന് ചരിത്രവസ്തുതയിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്ന വരികളും ഈ പാഡ്ദനയിൽ നിന്നും കണ്ടെടുക്കാൻ സാധിക്കും. കൊറഗതനിയന്റെ വരവോടു കൂടി അഭിവൃദ്ധി നേടുന്ന ദാരക്കബൈത്തുളുവിന്റെ കുടുംബം കൃഷിക്ക് ആദ്യത്തെ വിത്തിടീൽ കൊറഗതനിയന്റെ കൈകൊണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് പറയുമ്പോൾ അവൻ നൽകുന്ന ഉത്തരം ഇപ്രകാരമാണ്:

ഓ ആവ്വോഞ്ചല ബള്ളിയപ്പെറെ
ഓ എന്ന കുളദെന്മത ബേലെ ഉണ്ടു
അവുളു പീപ്പിലി കത്തിനെ കൊർലെ അലപ്പേരെ
അവുളു കാട ഉള്ളയി പോപ്പനേനെ

തനിക്ക് എന്റെ കുലത്തൊഴിൽ ഉണ്ടെന്നും ചെറിയ കത്തിയുമായി

കാടുകളിൽ കയറി കാട്ടുവള്ളികൾ അറുക്കുന്നവനാണ് താനെന്നും അവ ഉപയോഗിച്ച് കുട്ടയും വട്ടിയും മെടയുകയാണ് തന്റെ കുലത്തൊഴിലെന്നും കൊറഗൻ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. കുട്ടയും വട്ടിയും നെയ്തുണ്ടാക്കി ഉപജീവനം നടത്തുന്ന കൊറഗവിഭാഗങ്ങളെ ഇന്നും കാസറഗോഡ് ജില്ലയിൽ കാണാൻ സാധിക്കുന്നു. ബൈത്തുള്ള സമുദായത്തിന്റെ കുലത്തൊഴിലായിരുന്നു കള്ള് ചെത്തും കൃഷിയും. എന്നാൽ തൊട്ടുകൂടായ്മയ്ക്ക് എതിരെ ധീരമായി പ്രതിഷേധിക്കുന്ന കൊറഗ ബാലനെ പാഡ്ദണയുടെ അവസാനഭാഗങ്ങളിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്. ബൈത്തുള്ള കുടുംബത്തിൽ നിന്നും ദൈവസ്ഥാനത്തേക്ക് കൊണ്ടുപോകേണ്ട കുരുത്തോലയും കമുകിൻ പൂക്കുലയും പൊട്ടിക്കാൻ മൊകേരനെയോ ബൈല ബാക്കടനെയോ മൂണ്ടലതായ സമുദായക്കാരനെയൊ ലഭിക്കാതെ വന്ന സന്ദർഭത്തിൽ കൊറഗതനിയൻ ഒറ്റയ്ക്ക് പൂക്കുലയും കുരുത്തോലയും പൊട്ടിച്ച് ചുമന്നുകൊണ്ട് കദ്രി മഞ്ജുനാഥ മൈസന്തായന്റെ (തുളു തെയ്യങ്ങളിൽ ഒന്ന്) ദൈവസ്ഥാനത്തേക്ക് പോകുന്നു. ദൈവസ്ഥാനത്തേക്ക് വേണ്ട പൂക്കുലയും കുരുത്തോലയും കൊണ്ടുവരുന്നത് കൊറഗസമുദായക്കാരനാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ മൈസന്തായൻ പൂക്കുല ഒരു അരികിൽ വച്ച് അകത്തേക്ക് കടക്കാതെ മടങ്ങിപ്പോകാൻ കൊറഗനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. താൻ കൊണ്ടുവന്ന ഓലയും പൂക്കുലയും തെയ്യത്തിന് ആവാം എങ്കിൽ പിന്നെ എന്തുകൊണ്ട് തന്നെ പരിഗണിച്ചു കൂടാ എന്ന് കൊറഗൻ ചോദിക്കുന്നു.

കാട കൊറഗെ കൊണത്തിനെ എവളു
ദൂരെ ഉന്തെടിക് പണ്ണഗ
അപക പൺപെ കൊറഗ്ഗള്ള തനിയെ
ദെയ്യോ ഗാവ്ഗെ യാനു ദായകേ അവദോന്താ

കൊറഗതനിയൻ എന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ അസ്തിത്വം ചരിത്രത്തിലോ ഭാവനയിലോ നിലകൊള്ളുന്നത് എന്നുള്ള കണ്ടെത്തലല്ല, മറിച്ച് പാഡ്ദണ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്ന ചരിത്രവസ്തുതകളെയാണ് ഇവിടെ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത്. കൊറഗ തനിയ വിലക്കുകൾ ലംഘിച്ച് അകത്തു കയറുകയും "അമ്മയ്ക്ക് അച്ചാർ ഉണ്ടാക്കുവാൻ നാരങ്ങ പറിച്ചു നൽകാമെന്ന് വാക്ക് കൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു" എന്നും പറഞ്ഞ് മാതളനാരകമരത്തിൽ വലിഞ്ഞു കയറുകയും ചെയ്യുന്നു. മൈസന്തായ നോക്കിനിൽക്കെ കൊറഗതനിയ മായകം പൂകുന്നു. നാട്ടുവീരനായ ഈ ബാലനെ തുളുനാട്ടിൽ തെയ്യമായി കെട്ടി ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നാരകമരത്തിൽ വച്ച് മായയായിത്തീരുന്ന കൊറഗതനിയൻ അവശേഷിപ്പിക്കുന്ന ചരിത്രത്തോടുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ വർത്തമാനകാല പരിസരങ്ങളിലും പ്രസക്തമാണ്. ജനസമൂഹത്തിന്റെ അനുഭവങ്ങൾ,

ജീവിതരീതി എന്നിവയിലൂടെ സാംസ്കാരികമായ സ്വത്വം രൂപപ്പെട്ടു ന്നുണ്ട്. ഈ സ്വത്വബോധം പ്രദേശത്തോടുള്ള ഇടപെടലുകളെ നിർ ണയിക്കുകയും ഒരു ദേശക്കാരനാക്കി മാറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു. താൻ ആര് എന്നും എങ്ങിനെ താനായി തീർന്നു എന്നുമുള്ള തിരിച്ചറിവ് വ്യക്തി ബോധത്തിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഈ തിരിച്ചറിവിന്റെ ചരിത്രം കൂടിയാണ് പ്രാദേശികചരിത്രം.

കാർഷികചരിത്രത്തിന്റെയും കാർഷികോപകരണങ്ങളുടെയും ഭൂപ്രദേശത്തിന്റെയും ധാരാളം വിവരണങ്ങൾ കൊറഗതനിയ പാഡ്ദ നയിൽ കാണാം. പ്രകൃതിയോട് ഇണങ്ങി ജീവിക്കുകയും പ്രകൃതിയെ ആരാധിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നവർ ആയിരുന്നു തുളുഗോത്രവിഭാഗങ്ങൾ. ഭൂമിപുത്രന്മാർ എന്നറിയപ്പെടുന്ന ബാക്കുടവംശത്തിന്റെ ചിഹ്നം നാഗ മായിരുന്നു. ഉർവ്വരതയുടെ ഭാഗമായിട്ടായിരുന്നു തുളുവർ നാഗങ്ങളെ കണ്ടത്. മണ്ണിന്റെ മക്കളായും കൃഷിയുടെ സംരക്ഷകരായും ഇവർ നാ ഗങ്ങളെ ആരാധിക്കുന്നു. കോട്ടിച്ചെനയ്യ പാഡ്ദണ, സിരി പാഡ്ദണ തുടങ്ങിയവയിൽ ഇത്തരം പരാമർശങ്ങൾ കാണാൻ സാധിക്കും.

തുളു കബിതകളിലാണ് കാസറഗോഡിലെ കാർഷികവൃത്തി യുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചരിത്രത്തെ ധാരാളമായി കണ്ടെടുക്കാൻ സാ ധിക്കുന്നത്. ഫ്യൂഡൽ വ്യവസ്ഥിതിയുടെ കറുത്ത ഏടുകളും കർഷക ത്തൊഴിലാളികളുടെ ആത്മസംഘർഷങ്ങളും നിറഞ്ഞവയാണ് തുളു കൃഷിപ്പാട്ടുകൾ.

താരാട്ടുപാട്ടിന്റെ ഈണത്തിൽ തുടങ്ങുന്ന ഞാറ്റു നടീൽ പാട്ടാണ് 'ഓ ബേലെ'. ജന്മിയുടെ വയലിൽ പണിയെടുക്കാൻ ധാരാളം ആളുകളെ സംഘടിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുവരണമെന്ന് കാര്യസ്ഥൻ അടിയാള രോട് കൽപ്പിക്കുന്നു. ജന്മി ദേഷ്യക്കാരനാണെന്നും അയാൾ വയലിൽ കർഷകരോടും വീട്ടിൽ ഗർഭിണിയായ ഭാര്യയോടും കോപിക്കുമെന്നും പാട്ടിൽ പറയുന്നു. അടിയാളന്റെ ഭാര്യയും ഗർഭിണിയാണ്. പിറക്കാൻ പോവുന്ന കുഞ്ഞിനെക്കുറിച്ചുള്ള സ്വപ്നങ്ങളും പാട്ടിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഒട്ടകം പോലെ ഞാറു വളരണമെന്നും, സ്വർണ്ണപ്പൂങ്കുല പോലെ കതിലുണ്ടാകണമെന്നും പാട്ടിൽ സൂചിപ്പിച്ച ശേഷം നാടൻപാട്ടിന്റെ താളവും രീതിയും മാറുന്നു. അസംബന്ധങ്ങളായ സന്ദർഭങ്ങളെ ചേർ ത്തുവച്ചുകൊണ്ട് ഒരിക്കലും നടക്കാത്ത സ്വപ്നങ്ങളെ കർഷകർ അവത രിപ്പിക്കുന്നു.

... ഓയ് യ്യ ഓയ്യ്യ ഓയ്യള മാറ, മറ ബർപ്പുണ്ടു...
... ഗോണ്ടെരുമേ കഞ്ചി പാട്നക
അരനെ പറപ്പുനക ഓന്തി ഓതിനക...

മഴ വരുന്നെന്നും മരത്തടി കൊണ്ടുവരണമെന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ട്

ആരംഭിക്കുന്ന വരികൾക്ക് ശേഷം പശുക്കുട്ടി പാടുന്ന നാൾ, അരണ പറക്കുന്ന നാൾ, ഓന്ത് വായിക്കുന്ന നാൾ, സ്വർണ്ണമരത്തടി പിടിച്ചുകൊണ്ടു വരാമെന്നും പറയുന്നതിലൂടെ നല്ല നാളെ എന്ന സ്വപ്നം കർഷക തൊഴിലാളികൾക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് വ്യക്തം.

കബിത അവസാനിക്കുന്നത് കൂക്കുവിളിയോടെയാണ്. കൂവിവിളിച്ച് കൊണ്ട് വയൽവരമ്പത്തേക്ക് ഓടിക്കയറി കൂലി നൽകാൻ വരുന്ന ജന്മിയുടെ സമീപത്തേക്ക് ചെല്ലുന്നു. അധികാരവർഗ്ഗത്തോടുള്ള പ്രതിഷേധമായിട്ടാണ് ഈ കൂക്കുവിളിയെന്ന് ആവേദകയായ സീതമ്മ പറയുന്നു. സ്വത്വബോധം ആർജ്ജിച്ചെടുക്കുന്ന ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ ആന്തരികപ്രതിഫലനമായി ഈ കൂക്കുവിളി മാറുന്നു. അധികാരബല തന്ത്രങ്ങളോടുള്ള ഈ പ്രതിഷേധം അടിമത്തത്തിനെതിരെയുള്ള പ്രതിബോധമായി അടുത്ത തലമുറയിയിൽ രൂപം കൊള്ളാനുള്ള ക്ഷമത ഉൾവഹിക്കുന്നു.

'ജോമായില' എന്ന തുളു കബിത കൃഷിപ്പാട്ടായും മംഗലംകളിപ്പാട്ടായും ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഇതിൽ കർഷകരുടെ മക്കളെല്ലാം തന്നെ ജന്മിയുടെ വയലിൽ കൃഷി ചെയ്യേണ്ടവരായിരുന്നു എന്ന അലിഖിത നിയമത്തിന്റെ സൂചനകൾ നൽകുന്നുണ്ട്. ജോമായില എന്ന കർഷകന്റെ മകനെ തിരഞ്ഞ് കാര്യസ്ഥൻ എത്തുകയും എന്തുകൊണ്ടാണ് ജോലിക്ക് വരാത്തത് എന്ന് അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തനിക്ക് കൃഷിപ്പണി അറിയില്ലെന്ന് അവൻ ഉത്തരം നൽകുന്നു. പണി ജന്മി പഠിപ്പിച്ചോളും എന്ന മറുപടിയാണ് കാര്യസ്ഥൻ നൽകുന്നത്.

ഇയാമാ ജോ ജോ ലേ ലേ ല്ലേ ല്ലേ
ജോമായില ദിക്കയ്യ ഉള്ളെയിലെപ്പുകയ്യ...

തുടർന്നു വരുന്ന വരികളിൽ അച്ഛൻ മകനോട് ജോലികളെ വിശദീകരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ജോമായിലപാട്ടിന്റെ മറ്റൊരു പാഠഭേദത്തിൽ ജോലി കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം പാള മുറിച്ചു കൊണ്ടുവരണമെന്നും പഴങ്കഞ്ഞിയും മാങ്ങാച്ചാറും ജന്മിയുടെ വീട്ടിൽ നിന്നും കഴിക്കാൻ ഇട്ടു തരുമെന്നും പറയുന്നുണ്ട്.

ഇയാമാ ജോ ജോ ലേ ലേ ല്ലേ ല്ലേ/
ജോമായില ദിക്കയ പാളേദെത്തൊണുക
ഇയാമാജോജോലേലേല്ലേല്ലേ/
ജോമായിലദിക്കയ ചന്നനഗഞ്ചിഗ
ഇയാമാജോജോലേലേല്ലേല്ലേ/
ജോമായില ദിക്കയ കുക്കുദുപ്പെട
ഇയാമാ ജോ ജോ ലേ ലേ ല്ലേ ല്ലേ/
ജോമായില ദിക്കയ ഉള്ളായെലെപ്പുവറ്

ജന്മി- കുടിയാൻ വ്യവസ്ഥിതിയിലെ അവകാശലംഘനങ്ങളും ഇരു വർഗ്ഗങ്ങളുടെയും ജീവിത ക്രമീകരണങ്ങളും മനസ്സിലാക്കാൻ ഈ വരികളിലൂടെ സാധിക്കും. ചെയ്യേണ്ട ജോലികളുടെ നീണ്ട നിരയും ഒടുവിൽ പാള കൊണ്ടുവരികയാണെങ്കിൽ പഴഞ്ചോറ് ഭക്ഷണമായി നൽകും എന്ന വസ്തുതയും പാട്ടിലൂടെ വിവരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ മുഖ്യധാരാ ചരിത്രത്തിന്റെ വൈരുദ്ധ്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്താനുള്ള ഉപാദാനമായി നാടൻപാട്ടുകൾ മാറുന്നു.

തുളുവർക്കിടയിലുള്ള മാതിരതിങ്കൾ പാഡ്ദണ ഒരു ആശംസാ ഗാനമാണ്. വിവാഹത്തോട് അനുബന്ധിച്ച് പാടിവരുന്ന ദാരിലോകളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായാണ് ഇതിന്റെ നിലനിൽപ്പ്. ബ്രാഹ്മണർക്കിടയിലുണ്ടായിരുന്ന അനാചാരത്തെ മുൻനിർത്തിയാണ് ഈ ഗാനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം രൂപപ്പെടുന്നത്. കുടുംബത്തിലെ പെൺകുട്ടികളെ ഋതുമതി ആകുന്നതിനു മുൻപ് തന്നെ വിവാഹം കഴിപ്പിച്ച് അയക്കുന്ന പതിവ് ബ്രാഹ്മണർക്കിടയിലുണ്ടായിരുന്നു. വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിനു മുൻപ് തന്നെ ഋതുമതിയായ പെൺകുട്ടികളെ കണ്ണുകെട്ടി കാട്ടിൽ വിടും. ഇത്തരത്തിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഒരു പെൺകുട്ടിയാണ് മാതിര. അവളെ കീഴ്ജാതിക്കാരനായ ഒരു തുളുവൻ കാണുകയും തന്റെ മകളായി സ്വീകരിച്ച് കൊപ്പയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോവുകയും ചെയ്യുന്നു. അവളുടെ വിവാഹനാളും അനുബന്ധകഥകളും പറയുന്ന ഈ അനുഷ്ഠാനഗാനം കൃഷിയോട് അനുബന്ധിച്ചുള്ള ധർമ്മങ്ങളാണ് നിർവഹിക്കുന്നത്.

നിരവധി ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളാൽ സമ്പന്നമായ പ്രദേശമാണ് കാസറഗോഡ്. ഈ പ്രദേശത്തെ ആദിമനിവാസികളായി കരുതുന്ന തുളുവരുടെ വാമൊഴിവഴക്കങ്ങളിൽ ആ പ്രദേശത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവുമായ ചരിത്രാംശങ്ങളെ കണ്ടെടുക്കാൻ സാധിക്കും. തുളുവരുടെ സ്വത്വബോധത്തിന്റെയും ചരിത്രത്തിലേക്കുള്ള ഉൾക്കാഴ്ചയുടെയും ഫലമായിട്ടാണ് നാടൻ പാട്ടുകൾ രൂപം കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

ആവേദകസൂചി

പുഷ്പ (55) വീട്ടമ്മ, തുളു നാടൻപാട്ടുകാരി, ബാറടുക്ക, ബദിയടുക്ക, കാസറഗോഡ്

സീതമ്മ (വയസ് കൃത്യമായി അറിയില്ല), വീട്ടമ്മ, തുളു നാടൻപാട്ടുകാരി ബാറടുക്ക, ബദിയടുക്ക, കാസറഗോഡ്

സുന്ദറ ബാറടുക്ക, (50), തുളു സാംസ്കാരികപ്രവർത്തകൻ, കനകപ്പാടി ബാറടുക്ക, ബദിയടുക്ക, കാസറഗോഡ്

സുജിത് കുമാർ (30), തുളു തെയ്യംകലാകാരൻ, മംഗല്പാടി, മംഗല്പാടി പി ഒ, ഉപ്പള വഴി, കാസറഗോഡ്.

ഗ്രന്ഥസൂചി

ഗണേഷ്, കെ. എൻ., 2016 *ചരിത്രം ഉണ്ടാകുന്നത്,* കേരളശാസ്ത്രസാഹിത്യപരിഷത്ത്, തൃശ്ശൂർ.

ബാലൻ സി. (എഡി.) 2008 *കാസർഗോഡ് ചരിത്രവും സമൂഹവും,* കാസർഗോഡ് ജില്ലാ പഞ്ചായത്ത്.

മുജീബ് റഹമാൻ, എം. പി. 2018 *ചരിത്രമെഴുത്തിന്റെ ചരിത്രം*, കേരള ഭാഷ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

രവീന്ദ്രൻ, പി. പി., 2013 *സംസ്കാരപഠനം- ഒരു ആമുഖം*, സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം, കോട്ടയം.

രാഘവൻ, സി., 2003 *തുളുനാട് ഭാഷയും നാട്ടറിവും,* കേരള ഭാഷ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

സുദീപ് കുമാർ, പി. ആർ., 2009 *1959 ലെ അങ്കമാലി വെടിവെപ്പ് വാമൊഴി ചരിത്രം* (എം. ഫിൽ. പ്രബന്ധം), മലയാളവിഭാഗം, എസ്. എസ്. യു. എസ്. കാലടി.

Grele, Ronald J., 1991 *Envelopes of sound The art of Oral history,* Praeger publishers, One ശadison Avenue, New york.

Hobsbawm, Eric, 1989 *The age of Empire 1875- 1914,* Vintage books A division of Random House, Ing., New York.

Jenkins, Keith, 2003 *Rethinking History,* Routledge, London.

Munslow, Alun, 2003 'Preface to the Routledge Classics Edition', *Rethinking History*, (Jenkins, Keith), Routledge, London.

Okihiro, Gary Y., 1981 Oral History and the Writing of Ethnic History: A Reconnaissance into Method and Theory, Taylor & Francis Ltd., U.K.

Viveka Rai, B. A., 1996 'Epics in the Oral Genre System of Thulunadu', Oral Tradition 11.1, P. 163-172.

vanajakvelayudhan@gmail.com